

Het blijve ons mooie wandeloord. De heer Rodenburg doet ons een heel aardige manier van wandelen aan de hand. Ik hoop, dat zijn boek de eerbied voor het Gooi zal bevorderen en allen die op het gebied van natuurbescherming daar iets te doen en te zeggen hebben, moge aansporen, om het beeld zoo zuiver mogelijk te houden en het niet te vertroebelen door onberaden graverij en planterij. En wat een heerlijke aansporing tot echt „wandelen”. JAC. P. TH.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Vuurtorens en Vogelbescherming. In den loop van het vorige jaar werd de vuurtoren te Westhoofd (Goeree) aan het electrisch net aangesloten en bovendien werd de lichtbron aanzienlijk versterkt. Deze veranderingen waren van grooten invloed op de trekvogels; het aantal aangevlogen vogels was na voltooiing van het werk veel grooter dan voorheen.

De Nederlandsche Vereeniging tot Bescherming van Vogels heeft thans, met medewerking van den Technischen Dienst van 's Rijks Kustverlichting, ook aan dezen vuurtoren een installatie laten aanbrengen ter bescherming van de trekkende vogels, welke installatie onlangs gereed gekomen is. Reeds eerder werden andere vuurtorens op dezelfde wijze van zulk een inrichting voorzien, nl. die te Westkappelle, te Eyerland (Texel) op Terschelling, op Ameland en op Schiermonnikoog.

Santpoort, 13 Oct. '38.

J. DRIJVER.

Een wonderlijke vondst. „Daar is iemand met een wonderlijk beest, een beest met lange nagels, waarover hij graag wat bijzonderheden wil weten”, zoo werd mij vanmorgen een be-zoeker van het Rijksherbarium aangekondigd. „Maar dan moet hij op het Museum zijn”, was direct mijn antwoord, „op het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie”. Tegelijkertijd was echter mijn nieuwsgierigheid geprikkeld; ik wilde dat dier ook wel eens zien. En ziet, het langgenagelde gedierte bleek heelemaal niet van dierlijken, doch van plantaardigen aard te zijn. Het was het binnenste deel van een vrucht van een *Proboscidea*-soort, een plantengeslacht, dat voorkomt in tropisch en subtropisch Amerika en dat behoort tot de familie der *Martyniaceae*, die systematisch in de nabijheid van de *Gesneriaceae* en de *Scrophulariaceae* staan. De brenger bleek een visscher uit Leiderdorp te zijn, die, wonderlijk genoeg, het ding in zijn netten had gekregen, toen hij aan het visschen was in een van de weteringen bij zijn woonplaats. Hoe het daar gekomen is, zal wel een raadsel blijven; vermoedelijk wel weggeworpen door iemand, die het als curiositeit bewaard had, maar het op den duur toch te stekelig vond.

Die *Proboscidea*'s zijn kruidachtige, nogal sterk behaarde planten met liggende stengels, met groote, breed-eironde, stompe, meest verspreid staande bladeren, die een gaven of gegolfden rand hebben en met groote klokvormige, min of meer tweelippige bloemen, die wit of rose van kleur zijn, met gele of paarse vlekken. Meeldraden zijn er vier. Hun vruchten hebben een wand, die uit twee lagen bestaat; de buitenste laag laat gemakkelijk los; de binnenste is veel harder en erg stekelig en loopt uit in een langen snavel, die als de basis van den stijl moet worden opgevat. Bij rijpheid springt de vrucht over de geheele lengte open en ook de snavel splitst in twee stukken, in de lange „nagels”, die op bijgaande afbeelding duidelijk uitkomen.

Leiden, 11 October 1938.

Dr. S. J. v. OOSTSTROOM.

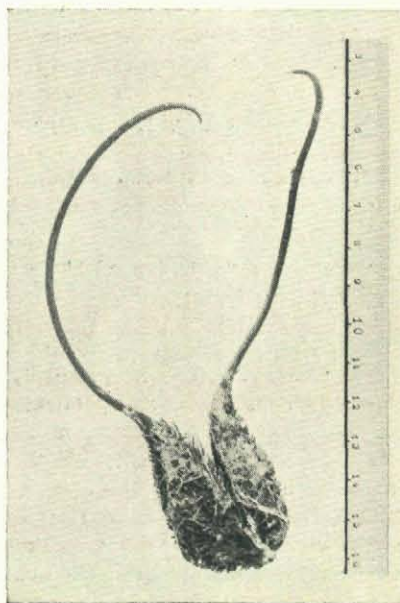

Foto C. Mulder.

Opengesprongen vrucht van
Proboscidea.